

[Indenrigsministeren.]

ningsforanstaltninger. Det af hr. H. C. Toft rejste spørgsmål må derfor indgå i regeringens samlede overvejelser af de påtænkte ny fradragregler.

Af *Hjortnæs* til finansministeren (22. juni 1973):

„Hvad agter ministeren at foretage i anledning af de i dagbladet *Jyllands-Posten* fremkomne oplysninger om, at et stort antal sommerhusudlejere har unddraget sig dansk skattekontrol ved at kontrahere med tyske udlejningsbureauer?“

(Spm, nr. 271).

Finansminister *Grünbaums* svar (28. juni 1973):

Statens ligningsdirektorat har over for mig udtalt, at det ikke ser nogen mulighed for her i landet at fremskaffe oplysninger til brug ved privates udlejning af sommerhuse til tyske udlejningsbureauer, ud over hvad der måtte følge af de lokale ligningsmyndigheders kendskab til de enkelte skatteyderes forhold.

Derimod rummer art. 22 i dansk-tysk dobbeltbeskatningsaftale af 30. januar 1962 en mulighed for at fremskaffe oplysning om de af tyske udlejningsbureauer til danske sommerhusudlejere udbetalte lejebeløb. Det er dog en forudsætning herfor, at de omhandlede oplysninger kan tilvejebringes i medfør af interne tyske lovregler.

Jeg vil derfor undersøge de praktiske muligheder for anvendelsen af art. 22.

Af *Skovmand* til justitsministeren (22. juni 1973):

„Vil ministeren overveje en lempeligere behandling af politiske flygtninge, der ikke ankommer direkte til Danmark fra det land, de er flygtet fra?“

(Spm, nr. 272).

Begrundelse.

Det har i nogen tid været praksis at udvise politiske flygtninge fra Danmark, hvis de ikke direkte kom til Danmark fra det land, de flygtede fra, men f. eks. havde haft ophold et stykke tid i Frankrig eller Vesttyskland. Begrundelsen for denne praksis

har været, at de pågældende kunne have opnået arbejds- og opholdstilladelse i et af de pågældende lande og derfor måtte betragtes som omfattet af det gældende stop for udenlandsk arbejdskraft.

Det er imidlertid et spørgsmål, om denne betragtning ikke er for snæver. Mange politiske flygtninge føler sig tryggere ved, at deres sag behandles i et land som Danmark fremfor i f. eks. Frankrig, hvis regering har et nært forhold til diktaturstater som Spanien, Portugal og Brasilien. Humanitære hensyn må veje tungt til fordel for, at der i højere grad tages menneskelige hensyn i sådanne sager.

Under alle omstændigheder må det betragtes som beklageligt, at politiske flygtninge i enkelte tilfælde i den senere tid ikke har fået et rimeligt varsel forud for deres udvisning, men er blevet hentet af politiet, fremstillet i grundlovsforhør og derefter indsat i vestre fængsel. En sådan behandling skaber urimelig utryghed blandt de politiske flygtninge, hvis nervemæssige forhold i forvejen er udsat for en hård belastning.

I øvrigt bør det tages under overvejelse at give de politiske flygtninge en bedre behandling i den tid, der ligger forud for behandlingen af deres sag. Et langvarigt ophold på en pension og en uvis ventetid i ørkesløshed er ikke nogen god start på enkeltpersoners eller familiers tilværelse i Danmark.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (6. juli 1973):

En udlænding, der søger opholdstilladelse her i landet under henvisning til, at han har været udsat for eller frygter politisk forfølgelse i sit hjemland (politisk asyl), men som efter udrejsen fra hjemlandet har opholdt sig en vis tid i et andet land, vil normalt få afslag på sin ansøgning. Han henvises til at søge opholdstilladelse i det land, hvor han tidligere har haft ophold, idet hans ophold dér er et udtryk for, at han ikke har følt sig politisk forfulgt i dette land. Bliver han af en eller anden grund utilfreds med forholdene i det land, der må betragtes som hans „første asylland“, og foretrækker forholdene i Danmark, må han ligestilles med alle andre, der ønsker at bosætte sig i Danmark, dvs. som fremmedarbejder.

Er der derimod kun tale om et kortvarigt ophold i et andet land under gennemrejse